

Arrest

nr. 103 766 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 februari 2013 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 februari 2013 een tweede asielaanvraag in. Het bestuur weigerde op 12 februari 2013, onder een bijlage 13^{quater}, zijn tweede asielaanvraag in overweging te nemen. Het betreft de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 20.09.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 14.09.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd, vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.10.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 24.01.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 07.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een kopie van een document, getekend door de

secretaris van D. B, naar voren brengt, waarmee hij alsnog zijn Soedanese afkomst wil staven; echter dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de zwart-Afrikaanse Darfurese Al-Berti origine van betrokkene; er evenmin geloof kon gehecht worden aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten; voornoemde kopie niet van die aard is dat het deze appreciaties kan wijzigen; betrokkene voorts stelt dat hij sedert juli 2012 lid is van SPM/N en campagne voert tegen Soedan; betrokkene hieromtrent een brief van Osman A.K. S. naar voren brengt, die zijn lidmaatschap bevestigt; de bewijswaarde van deze brief echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; deze brief bovendien kan geschreven zijn door eender wie; betrokkene daarnaast ook verwijst naar zijn facebook pagina, waarop hij artikels schrijft, waarbij hij het regime van Soedan aanklaagt en tevens een afschrift van een artikel naar voren brengt; uit dit artikel evenmin blijkt dat betrokkene vervolgd zou worden in Soedan; voornoemde documenten dan ook niet van die aard zijn dat ze de beslissingen, genomen gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout.

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakt, met miskenning van de wettelijke draagwijdte van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Doordat zij besluit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft naar voren gebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan voor een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Terwijl de bevoegdheid van verwerende partij ogv artikel 51/8 per definitie beperkt is : dat zij alleen maar kan vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn in welk geval het dossier wordt overgemaakt aan het CGVS, dan wel dat er geen zijn en de asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen; met deze beslissingen is haar volledige bevoegdheid ogv artikel 51/8 uitgeput en zij kan daaraan geen andere beschouwingen toevoegen, laat staan beoordelingen ten gronde uiten. Terwijl verwerende partij stelt dat er geen nieuwe gegevens voorhanden zijn, doch zelf een opsomming geeft van stukken, waaruit zonder enige dubbelzinnigheid blijkt dat zij WEL betrekking hebben op feiten en/of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure en/of die nog niet eerder werden onderzocht; die tenslotte van aard zijn om de beoordeling die inderdaad in het kader van de eerste asielaanvraag gebeurde te kunnen beïnvloeden, hetzij : een kopie van een document, getekend door de secretaris van D.B, waarmee hij zijn Soedanese afkomst wil staven; een brief van Osman A.K. S, die zijn lidmaatschap bevestigt van SPM/N dat campagne voert tegen Soedan zijn facebook pagina, waarop hij artikels schrijft, waarbij hij het regime van Soedan aanklaagt en tevens een afschrift van een artikel. Terwijl het immers inzake asielrecht geen vereiste is om een identiteitsdocument voor te leggen, doch dat dit uiteraard een essentieel gegeven is om de asielaanvraag te beoordelen; dat daarom ook alle andere elementen, hoe gering ook, die kunnen bijdragen aan het staven van de identiteit en afkomst van de kandidaat vluchteling pertinente gegevens zijn, en in casu nieuwe gegevens zijn die aldus het voorwerp dienen te zijn van een beoordeling ten gronde door het bevoegde commissariaat-generaal. Dat bovendien de verklaring ivm het militantisme voor SPLM/N en het lidmaatschap uiteraard elementen ten gronde zijn die het voorwerp moeten uitmaken van een -nieuw- onderzoek ten gronde; zo ook voor de artikels en de facebookpagina; terwijl het immers in de huidige tijdsgeest gaat om een courant communicatiemiddel waar publiciteit aan gegeven wordt.

Tweede onderdeel

Doordat zij expliciet uitspraak doet over de bewijswaarde van de nieuwe stukken; namelijk dat “de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure

van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de zwart-Afrikaanse Darfurese Al-Berti origine van betrokkene; er evenmin geloof kon gehecht worden aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten; voornoemde kopie niet van die aard is dat het deze appreciaties kan wijzigen; " betrokkene voorts stelt dat hij sedert juli 2012 lid is van SPM/N en campagne voert tegen Soedan; betrokkene hieromtrent een brief van Osman A.K. S. naar voren brengt, die zijn lidmaatschap bevestigt; de bewijswaarde van deze brief echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; deze brief bovendien kan geschreven zijn door eender wie; betrokkene daarnaast ook verwijst naar zijn facebook pagina, waarop hij artikels schrijft, waarbij hij het regime van Soedan aanklaagt en tevens een afschrift van een artikel naar voren brengt; uit dit artikel evenmin blijkt dat betrokkene vervolgd zou vierden in Soedan; Terwijl dit hoegenaamd niet tot haar competentie behoort.

Terwijl zij hoegenaamd niet in staat is en niet de nodige kennis heeft om een dergelijke beoordeling ten gronde te maken en dat deze trouwens maar kan gemaakt worden nadat uitgebreid onderzocht wordt wat de draagwijdte ervan precies is; dat uit de bewoordingen zelf blijkt dat verweerster een beoordeling geeft over de bewijswaarde van nieuwe stukken.

Derde onderdeel

Doordat zij oordeelt dat de stukken en/of feiten niet van aard zijn om de eerdere appreciatie omtrent de realiteit van de vrees voor vervolging te wijzigen. Terwijl ook dit een appreciatie is die de competentie van verweerster nogmaals overschrijdt. Terwijl er nieuwe stukken werden voorgelegd en er verklaringen werden afgelegd enerzijds omtrent nieuwe en/of recente activiteiten, waarvan men trouwens prima facie kan begrijpen dat deze dienen onderzocht te worden door bevoegde autoriteiten, namelijk zijn activiteiten op internet (facebook) en zijn engagement binnen SPM/N. Terwijl het hoe dan ook niet past binnen de bevoegdheid van verwerende partij ogv artikel 51/8 om te oordelen dat "de voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze de beslissingen, genomen gedurende de vorige asielprocedure kunnen wijzigen. Terwijl dit manifest een appreciatie ten gronde betreft die de bevoegdheid van verwerende partij in casu overschrijdt. Terwijl verwerende partij op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een beperkte beoordelingsbevoegdheid heeft die zich namelijk beperkt tot het onderzoek of de aangebrachte gegevens nieuw zijn, namelijk of ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure dan wel een nieuw bewijs aanbrengen van een vroegere situatie. Terwijl het niet mogelijk is binnen het bestek van huidig beroep verder in te gaan op de concrete inhoud van de stukken maar dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing haar bevoegdheid is te buiten gegaan en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt waar zij stelde dat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht. Terwijl het immers niet tot de competentie van verwerende partij behoort binnen het kader van artikel 51/8 om een beoordeling te maken over de inhoud van de stukken en/of de geloofwaardigheid van het nieuwe asielrelaas maar zij zich uitsluitend moet uitspreken over het bestaan van al dan niet nieuwe elementen. Verwerende partij moet zich beperken tot een correcte beoordeling van het al dan niet bestaan van nieuwe elementen. Terwijl verwerende partij in dit geval verzoeker toegang had dienen te verlenen tot de asielprocedure zodat de bevoegde en bekwame diensten dit nader zouden kunnen onderzoeken."

2.2. Verzoeker stelt dat de bevoegdheid van het bestuur inzake artikel 51/8 beperkt is, namelijk dat zij enkel maar kan vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn in welk geval het dossier moet overgemaakt worden aan het CGVS.

Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd, alle gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van

artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...) "

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Hieruit volgt dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag aanbrengt, namelijk een document getekend door de secretaris van D. B. waarmee hij zijn Soedaneese afkomst wil staven, een brief van Osman A.K. S. die zijn lidmaatschap bevestigt, evenals een verwijzing naar zijn facebookpagina waarop hij artikels schrijft waarbij hij het regime in Soedan aanklaagt, doch waaruit niet blijkt dat hij in Soedan vervolgd zou worden, kunnen niet als nieuwe elementen aanvaard worden omdat het ofwel gaat om fotokopieën waarvan men de authenticiteit niet kan nagaan, ofwel om documenten met een gesolliciteerd karakter die door om het even wie voor om het even welk feit geschreven kunnen zijn.

De Raad merkt op dat via een fotokopie, met simpel knip- en plakwerk, men een officieel document kan vervalsen opdat het bewijskracht zou kunnen geven aan om het even welke verklaring. De verwerende partij heeft niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat aan een fotokopie geen bewijswaarde gehecht kan worden.

Daarenboven zijn voornoemde documenten niet van die aard dat zij de beslissingen genomen tijdens zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen, waaraan het CGVS, na onderzoek ten gronde, geen geloof kon hechten en waarbij de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd werd door de Raad.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoeker het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing en aldus de materiële motiveringsplicht aanvecht, wenst verwerende partij op te merken dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC